

Band II

L 15 459.3

Archiv 104

No 545-704.

114
114

Æ T E R N V M

PER ILLUSTRIS ET GENEROSISSIMO DOMINO,
DOMINO

JOANNI FABIANO

A PONICKAV

DYNASTÆ CLIENTELARVM

LVGÆ &c.

POTENTISSIMO POLONIA-
RVM REGI ET SERENISSIMO

SAXONVM PRINCIPI A CONSILIIS

ET SVMMO JVXTA ATQVE EMINENTISSIMO
SVPREMÆ IN LVSATIA CVRIÆ

PRÆFECTO,

PATRONO INTER PATRONOS

IN PATRIA MAXIMO

VOTVM

EA, QVA DE CET, PIETATE ATQVE OBSEQVI
RELIGIONE NVNCVPAT

VITNITIÆ LVSATORVM

ADAMVS HERRMANNVS,

DIE XIII. AVGVST. A.O.R.

BVDISSÆ, LITERIS RICHTERIANIS,

M

Agna conscientiae religio

mihī est, sub auspiciatissimis temporum nostrorum primordiis, tacere in publico Patriae gaudio, nec dare publicos pietatis plausus, neque fas duco in publicis populi Lusatorum acclamationibus Tibi, Domine Gratiōsissime, denegare sanctum ac mansurum communis lætitiæ & debitæ ac justæ gratulationis monumentum, idque solemnī ac religio-
sa obsequentiissimi atque ad nutum compositi Clientis, formula declarandum, æternus ego atque humilimus gloriæ Tuæ admirator existimo. Illam enim in altissimo reipublicæ gradu primam sitam nova nunc, &, ne ulla pars summæ gloriæ reliqua sit, luculenta amplissimæ dignitatis accessione, maturo Perillustrium consilii publici Principum consilio, atque efficacissimo omnium prorsus Ordinum suffragio amplificatam juxta ac plenissimo Regis Poloniarum, Principisque Saxonum maximi testimonio perliberaliter confirmatam, ac splendidissimo demum novi jure electi & sacro ac solemnī ritu inaugurati Patriæ Patris, bonarumque artium Patroni ac salutis publicæ Statoris titulo illustratam, nuncii per longinquas Lusaticæ ditionis oras & singulos Patriæ tractus dispositi, atque utilitati publicæ constituti solemniter meritoque celebrant, & ubiq; acclamante fama certatim publicant, ac grato & devoto animo colunt, atque ea, qua par est, animi submissione venerantur perinde ac confitentur. Etenim tenes indulgentissimo Numinis divini auspicio imperii summam regendæ Lusatiæ, niteris pro gloria DEi, sustines consiliis honorem Regis Principisque magni, aspicias ex summo honoris fastigio omnia curarum publicarum ardua, & Tuo ac maximo omnium rerum arbitro res humanas moderaris atque uberrimum adeo omnibus impertiris fructum singularis prudentiæ Tuæ, qua Regi & Principi, Patriæ ac posteritati consulis, atque in hoc meritorum genere regnum prudentiæ tenes efficisq; ut habeat posteritas, in quem tanquam prudentiæ exemplum intueatur. Ad excellensimum hoc & sublime potentiæ fastigium, nulla vis injusta, nulla à Te alienissima inanis gloriæ cupiditas, sed sola excellens & generosissima virtus Tua atque ornamenta, auctoritas consilii, magnitudo animi, æquitas judicii, exquisitissima ingenii vis & animus tractandæ reipublicæ capacis-
simus

simus, atque incredibilis cum inveniendi solertia, tum efficiendi inprimis celeritas, & accurata interiorque rerum patriarum notitia, & summa in agendo peritia atque incomparabilis in consulendis conficiendisque rebus industria ac felicitas doctrinaque multo saluberrima, & solida denique ac recondita exinde Jurisprudentiæ scientia elegit Te meritoque provexit. His tam faustis initiis innixus, & firmis divinarum generosarumque virtutum splendore ac prudentiæ præfidiis munitus, omnes summi sanctissimique Patris Patriæ conscripti partes numerosque ac labores magna animi contentione pro Republica susceptos unacum orbis Nostri admiratione explevisti atque adeo omnium oculos & ora in Te convertisti. Nec minus secundis adversisque rebus magnam animi firmitudinem constantiamque plane singularem probasti, ac periculosis maxime, & difficilimis temporibus, & varia ancipitique fortuna, inter tot tantosque hostium apparatus, & repentinas irruptiones expeditionesque & maximos belli motus ac formidolosos multarum rerum exitus, perturbato etiam Reipublicæ statu, nullum pro salute Patriæ, cujus semper amantissimus fuisti, periculum recusasti. Sed majus quiddam in Te, Domine Gratosissime, inest, quam verbis exprimere possim. Nam quoad consiliis præsentiaque Tua frequentissimum Lusatia Senatuum ornasti, ac cum Illustrissimis moderandæ Patriæ purpuratis & inclutissimis consiliorum sociis sensus Tuos consiliorum publicorum arcanos dividisti, honestissima Patriæ instituta graviter defendisti, cum summis, tum gravissimis intercessionibus unus omnium Tu, Domine, ut Romanorum ille Quintius, apud Sveonum, Gothorumque Regem deprecator idem defensorque Lusatia certissimus extitisti tempore adfuisseque, & tuendis perinde fortunis atque retinendis privilegiis sedulam constantemque operam dedisti, ac omnia denique Patriæ negotia veluti Tua peregisti ac procurasti, Ennianum Apollinem optimi consilii auctorem rerumque graviorum adiutorem sapientissimum imitatus, eoque semper intentus, unde & ostenderetur communis omnium Patriæ utilitas, & pararetur optimum Reipublicæ præsidium semper securum, & perpetuum retineretur. Reliqua, sic penitus statuo, hæc epistola non capit, neque Patria circumscribit, longius prolata sunt & protracta, ne minus dicam, quam sanctissima Tua requirunt merita, quippe quæ in omnium animis dominantur cumulatissima, non in curiâ & foro solum, sed etiam in colloquiis publicis, & Procerum congressu, & comitiis in Patria habitis, in conveniibus institutis, & ipsa adeo in aula luce etiamnum insigniter splendent, ac pleno omnium ore celebrantur.

Quæ per se maxima omnique laude dignissima ut a principio usque ad extremum omnia paucis complectar, prorsus talia sunt,

sunt,

sunt, ut cum sub ipso se splendore & rerum magnitudine gestarum ab injuria temporum vindicent, & in religione animi tacitaque admiratione conquiescant immortalia, tum aciem cujusvis mentis etiam præstantissimæ, ac meos privati hominis oculos veluti lumen præstringant, maximumque ac supra vires meas apparatus requirant, finibusque tam amplis contineantur, ut plenos commentarios, ac justam historiam postulent à me atque expectent. Quamobrem in publico terrarum orbis domicilio hæc consecuto Tibi, ac Tua causa etiam Regi, Principi, Patriæque, ac mihi denique ipsi cum primis ex animo gratulor, qui in Te, Domine indulgentissime, spem veræ ac solidæ felicitatis adipiscendæ certe maximam atque præsidium salutis meæ firmissimum colloco, ac totum me Tibi do, totamque studiorum meorum fortunam permitto. Ad extremum quod reliquum est, peto abs Te, vehementerque rogo, hoc mihi concedas atque ex gratia tribuas, ut mihi impostero quoque liceat esse in loco numeroque Clientium Tuorum, qui cupiunt, DEumque immortalem precantur veneranturque, ut locum, quem summa fide & constantia, summa integritatis laude & immortalis illustrum in Patriam meritorum gloria consecutus es, Patriæ causa, tenere feliciter, & tueri constanter possis, ac quod sancit Rex Polonorum Saxonumque Princeps, quodque svades Tu, & Regi Principi, & Tibimet ipsi, & Patriæ faustum fortunatumque esse velit, & quod in Te summum prorsus atque incomparabile, & prope immensum literarum decus ac delictum, & præsidium quoque ac firmamentum est, atque semper magis splendet, serenissime sibi repetat, ut sacra & profana, divina & humana quam diutissime Te auctore floreat felicissimeque conserventur. Ita DEus Te, Domine Gratosissime, optimum maximum salutis publicæ Præsidem, & juris legumque custodem, salvum & incolumem, una cum Illustrissima Generosissimaque Coniuge Tua, illa omnium in terra rerum, quas possides sanctissimarum, consiliorumque socia, mihi Clienti Vestro, diu omni augustæ ac generosæ felicitatis genere servet beatissimum, omnibusque immensis gloriæ ac fortunarum accessionibus post hac augeatur, juxta ac summa post DEum, patrocinii Tui auctoritate me tuendum ornandumque suscipias, ac Tuis demum auspiciis via aditusque mihi ad capeffenda industriæ & diuturnæ expectationis eruditorum hominum præmia divinitus constituta muniatur.

Oberlausitzische Bibl. Görlitz

1066905 1